

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 037052 13 Kž 2
Brčko, 14.02.2014. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih I. B. zbog produženog krivičnog djela Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13 – prečišćen tekst), A. B. zbog krivičnog djela Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 35. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog R. N. zv. „R.“ zbog krivičnog djela Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama branioca optuženog I. B., advokata O. M. iz B., branioca optužene A. B., advokata A. S.-Đ. iz B., te o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 037052 12 K od 31.01.2013. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 14.02.2014. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Dejana Jovanović, optuženih I. B., a u odsustvu njegovog branioca O. M., A. B. i njenog branioca, advokata A. S.-Đ. i optuženog R. N. i njegovog branioca, advokata E. I., donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branilaca optuženih I. B. i A. B. i Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 037052 12 K od 31.01.2013. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 037052 12 K od 31.01.2013. godine, optuženi I. B. oglašen je krivim zbog produženog krivičnog djela Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci.

Optužena A. B. oglašena je krivom zbog krivičnog djela Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 35. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i osuđena na kaznu

zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca i 15 (petnaest) dana. Optuženi R. N. na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/13 – prečišćen tekst) oslobođen je od optužbe da je počinio krivično djelo Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 71. i 78. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženim I. B. i A. B. izrečena je mjera bezbjednosti oduzimanje predmeta i to: 7 (sedam) PVC paketića, ukupne neto mase 5,343 grama praškaste materije koja sadrži opojnu drogu Kokain.

Na osnovu člana 188. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi su obavezani da plate troškove krivičnog postupka u iznosu od po 235,00 KM, kao i paušal za rad suda od po 50,00 KM, ukupno po 285,00 KM.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, troškovi krivičnog postupka koji se odnose na optuženog R. N. padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedene presude žalbe su podnijeli branilac optuženog I. B., advokat O. M., branilac optužene A. B., advokat A. S.-Đ. i Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branilac optuženog I. B., advokat O. M. podnio je žalbu zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. i člana 297. stav 1. tačka k.) ZKP Bd BiH,
- povrede krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a) ZKP Bd BiH u vezi sa članom 232. stav 1. KZ Bd BiH i
- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. ZKP Bd BiH.

Na kraju žalbe branilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu, prvostepenu presudu ukine i odredi održavanje glavnog pretresa, a u skladu sa članom 315. stav 1. tačka a) ZKP Bd BiH ili da prvostepenu presudu preinači, te optuženog oslobodi od optužbe, a shodno članu 314. stav 1. ZKP Bd BiH.

Branilac optužene A. B., advokat A. S.-Đ. podnijela je žalbu zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 297. stav 1. tačka k. ZKP Bd BiH),
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299. stav 1. ZKP Bd BiH) i
- povrede Krivičnog zakona (član 298. tačka a. i b. ZKP Bd BiH).

Na kraju žalbe branilac je predložila da ovaj sud žalbu uvaži, ukine pobijanu presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i odredi održavanje glavnog pretresa, ili da uvaži žalbu i preinači pobijanu presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženu oslobodi krivične odgovornosti.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) podnijelo je žalbu zbog:

- odluke o krivičnopravnoj sankciji iz člana 300. ZKP Bd BiH u odnosu na optuženog Inisa Bričić,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP Bd BiH i
- bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka j. ZKP Bd BiH.

Na kraju žalbe tužilac je predložila da se žalba uvaži kao osnovana i preinači presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako što će se optuženom I. B. izreći kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, a optuženog R. N. oglasiti krivim da je počinio krivično djelo Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. KZ Bd BiH i osuditi ga na kaznu po zakonu, ili da donese odluku kojom će ukinuti pobijanu presudu, te na osnovu ponovnog pretresa donijeti odluku po zakonu.

Branilac optuženog R. N., advokat E. I. iz T., podnio je odgovor na žalbu tužioca, u kojem ističe da su žalbeni navodi tužioca u cijelosti neosnovani i bazirani na selektivnoj analizi provedenih dokaza. Branilac je predložio da ovaj sud žalbu tužioca odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu u odnosu na optuženog R. N..

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 14.02.2014. godine, optuženi I. B. je izjavio da ostaje kod žalbe koju je podnio njegov branilac advokat O. M..

Branilac optužene A. B., advokat A. S.-Đ. izjavila je da ostaje u cijelosti kod navoda iz žalbe, te da smatra da tužilac nije ponudio dokaze kroz koje bi se potvrdili navodi optužnice u odnosu na njenu branjenicu, koja nije obećala prikrivanje krivičnog djela optuženom I. B.. Takođe, branilac je izjavila da ostaje pri prijedlogu iznesenom u podnesenoj žalbi.

Optužena A. B. je izjavila da ostaje pri onome što je rekla njen branilac, te dodala da nije znala šta se nalazi u omotu, niti ona ima bilo kakve veze s tim.

Tužilac je izjavila da je optuženi I. B. počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim, međutim, istom je izrečena preblaga kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci, te da mu se treba izreći strožija kazna. Što se tiče žalbe u pogledu oslobođenog R. N., tužilac smatra da je prvostepeni sud propustio da dokaze cijeni na valjan način i izvede pravilan zaključak, te je sud donio pogrešnu odluku da nema dokaza da je optuženi počinio krivično djelo. Sud je počinio bitnu povredu krivičnog postupka, jer nije dao razloge o odlučnim činjenicama. Takođe, tužilac je izjavila da ostaje pri prijedlogu iz žalbe, da se Inisu Bričić izrekne strožija kazna, a da se optuženi R. N. ogласi krivim i da mu se izrekne adekvatna kazna, ili da ovaj sud ukine prvostepenu presudu i održi glavni pretres.

E. I., branilac optuženog R. N., je izjavio da ostaje kod navoda iz odgovora na žalbu, kao i pri prijedlogu iz odgovora na žalbu da se žalba Tužilaštva odbije kao neosnovana.

Optuženi R. N. pridružio se navodima svog branioca.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalbe branilaca optuženih I. B. i A. B. i Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine su neosnovane.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog I. B. prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, povredu krivičnog zakona, te da je pogrešno utvrdio činjenično stanje.

Ista konstatacija ovog suda je i u pogledu žalbenih prigovora branioca optužene A. B., kojima se na neargumentovan način želi ukazati da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i da je povrijedio krivični zakon.

Ni žalbenim navodima koje je u žalbi istakao tužilac nije na argumentovan način dovedena u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke.

U pogledu svih žalbi i osnova navedenih u žalbama koje su podnesene, izostala je ozbiljna i uvjerljiva argumentacija koja bi žalbene osnove i razloge učinila vjerovatnim i na koji način bi bila dovedena u pitanje pravilnost i zakonitost odluke koja se žalbama pobija.

Branilac optuženog I. B., advokat O. M., bitnu povredu odredaba krivičnog postupka vidi u tome da je odluku u pogledu tačke 1. izreke pobijane presude prvostepeni sud zasnovao povredom odredbe člana 10. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (zakonitost dokaza), jer je pročitao iskaz svjedoka A. O. zv. „Š.“ kojeg branilac optuženog nije mogao ispitati ni u toku istrage, ni na glavnom pretresu, a na iskazu tog svjedoka, po mišljenju branioca, temelji se prvostepena presuda. Branilac u tom pogledu smatra da je navedeni dokaz pribavljen povredom ljudskih prava zagarantovanih Ustavom, odredbom člana 2. stav 3. tačka e. Ustava Bosne i Hercegovine, kojom je zagarantovano pravo optuženog na pravično saslušanje u krivičnim stvarima. Takođe branilac smatra da je na takav način povrijeđen i član 6 stav 3 tačka d) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, koja garantuje da optuženi ima najmanje pravo da ispita svjedoka optužbe.

Nesporno je da je iskaz svjedoka A. O. zv. „Š.“ dat Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 14.09.2012. godine, na osnovu člana 273. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (izuzeci od neposrednog sprovođenja dokaza), pročitao na glavnom pretresu. Navedena zakonska odredba omogućava da se iskazi dati u istrazi mogu pročitati i koristiti kao dokaz na glavnom pretresu samo u slučaju ako su ispitana lica umrla, duševno oboljela, ili se ne mogu pronaći ili je njihov dolazak pred sud nemoguć ili je znatno otežan iz važnih razloga. Prvostepeni sud je pravilno zaključio, a što proizilazi iz stanja u spisu da se prisustvo svjedoka nije moglo obezbjediti i da je dolazak navedenog svjedoka znatno otežan, jer se svjedok nalazi u Iraku, pa je pravilno primijenio odredbu člana 273. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je odlučio da se navedeni iskaz pročita. U takvoj situaciji, kada je iskaz svjedoka pročitao na glavnom pretresu, a kada njegovo ispitivanje od strane branioca i optuženog nije bilo moguće ni tokom istrage, ni na glavnom pretresu, odluka o krivici optuženog ne može se zasnovati samo na pročitanoj iskazu tog svjedoka. Takvu konstataciju

branioca optuženog prihvata i ovaj sud. Međutim, krivica optuženog nije ni zasnovana isključivo na ovom izvedenom dokazu, kako to branilac neosnovano tvrdi. Pročitani iskaz svjedoka A. O. zv. „Š.“ je samo jedan u nizu dokaza provedenih u cilju dokazivanja krivice I. B. za radnje opisane pod tačkom 1. izreke odluke. Prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane odluke ukazao na sve provedene dokaze, ukratko na sadržaj iskaza svjedoka, te izvršio ocjenu svih provedenih dokaza cijeneći iste u smislu člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, pa na osnovu takve ocjene dokaza izveo zaključak koje su činjenice dokazane, a koje nisu. Takođe, sud je ukazao i kojim svjedocima je poklonio povjerenje i koje odlučne činjenice su utvrđene na osnovu tako provedenih, a prihvaćenih dokaza. Tako je sud ukazao i u kom dijelu je prihvatio iskaze koje su optuženi I. B. i A. B. dali u svojstvu svjedoka, te ukazao na razloge zašto je djelimično prihvatio iskaz optuženog I. B. i u kom dijelu, te zašto nije poklonio vjeru iskazu A. B..

Činjenično utvrđenje iz tačke 1. izreke presude u odnosu na optuženog I. B., prvostepeni sud je zasnovao na osnovu provedenih i prihvaćenih dokaza, a o čemu govori na strani osmoj, sedmi pasus obrazloženja odluke. U cilju utvrđivanja činjeničnog stanja iz tačke 1. izreke presude, očigledno je da je proveden niz dokaza kako saslušanih svjedoka, tako i materijalnih dokaza, tako da se iskaz svjedoka A. O. zv. „Š.“ nalazi samo u nizu izvedenih dokaza i to po mišljenju ovog suda sa najmanjim dokaznim značajem, imajući u vidu sadržaj onoga o čemu je govorio. Po ocjeni ovog suda i u situaciji da iskaz navedenog svjedoka uopšte nije pročitao, moglo se doći do činjeničnog utvrđenja opisanog u tački 1 izreke presude, koja se odnosi na optuženog I. B.. S tim u vezi, kako krivica optuženog u tom dijelu nije ni utvrđena samo na osnovu pročitano iskaza navedenog svjedoka, prigovor branioca u tom pravcu nije mogao biti ni prihvaćen. Takvo postupanje prvostepenog suda nije ni imalo za posledicu povredu ni Ustava Bosne i Hercegovine, ni člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, na čiju povredu se branilac optuženog neosnovano i neargumentovano poziva.

Prvostepeni sud je u obrazloženju odluke dao sve razloge o odlučnim činjenicama, na način što je ukazao na sve izvedene dokaze, ocjenu istih, te koje odlučne činjenice su utvrđene na osnovu tako provedenih dokaza, a o čemu je u ovoj odluci već bilo govora. Iskaz svjedoka A. O. zv. „Š.“ je uvršten u dokazni materijal, što je nesporno, međutim, na osnovu samo njegovog iskaza nije utvrđena krivica optuženog I. B., pa ni u pretežnom dijelu. U pogledu dokazne snage navedenog dokaza ovaj sud je već govorio, te je očigledno da navedeni iskaz nije imao značajno mjesto u utvrđivanju činjeničnog stanja, bez obzira što je prihvaćen od prvostepenog suda.

Tačno je da nije u obrazloženju prvostepeni sud naveo šta je sve tokom istrage rekao navedeni svjedok, međutim, to nije ni bilo nužno da učini, tim prije jer se radi o iskazu za koji se ne može reći da je tako relevantan i da je značajno uticao na donošenje odluke, kojom je optuženi I. B. oglašen krivim. U cilju dokazivanja svoje tvrdnje u tom pravcu branilac navodi da optuženi nije uhvaćen da prodaje drogu A. O., niti se u presretnutim razgovorima spominje riječ droga, te da kod O. prilikom pretresa nije pronađena droga. Branilac očigledno navodi neke radnje koje su provedene i činjenice koje nisu utvrđene po njegovom mišljenju, međutim, zanemaruje sve provedene radnje i prikupljene dokaze, koji u potpunosti

opravdavaju zaključak suda da je optuženi preduzeo radnje u vrijeme i na način opisane pod tačkom 1. izreke odluke, kada je optuženi izvršio navedenom svjedoku isporuku jednog grama opojne droge. S tim u vezi, ne može se kao argumentovana prihvatiti tvrdnja branioca da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Branilac ne osporava činjenično utvrđenje iz tačke 2. izreke presude koje se odnosi na I. B., međutim, neuvjerljivo pokušava činjenično utvrđenje dovesti u vezu sa povredom Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, da li je ta radnja djelo za koje je optuženi optužen, krivično djelo. U tom pravcu, branilac ističe da se radi o maloj količini droge od 5,343 grama i da je ista držana za vlastite potrebe, a ne za prodaju. Uporište za svoju tvrdnju da je optuženi držao drogu za svoje potrebe, a ne za prodaju, što bi isključivalo postojanje krivičnog djela za koje se tereti, branilac neargumentovano i neuvjerljivo nalazi u tvrdnji da se radi o maloj količini droge koja se drži za vlastite potrebe. Takva tvrdnja branioca nije dobila uporište kroz izvedene dokaze. U pogledu činjeničnog utvrđenja iz tačke 2. odluke, prvostepeni sud je na strani osmoj i devetoj, predzadnji i zadnji pasus naveo dokaze koji u potpunosti potvrđuju činjenično utvrđenje iz tačke 2. izreke pobijane presude, a koje u potpunosti upućuju na pravilan zaključak suda da je optuženi I. B. neovlašteno radi prodaje držao supstance propisom proglašene opojnom drogom, pa je radnjama opisanim pod tačkom 1. i 2. izreke počinio krivično Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u produženom trajanju. I po ocjeni ovog suda pronađena količina opojne droge od 5,343 grama je mala količina droge, međutim, neosnovano je istovremeno tvrditi da se o radi o držanju droge za vlastite potrebe, jer je pronađena mala količina opojne droge. Nasuprot tvrdnji tužioca, koji je tokom dokaznog postupka izveo pouzdane i autentične dokaze, koji ukazuju na krivicu optuženog I. B., branilac optuženog nije ponudio ni jedan dokaz koji bi išao u pravcu tvrdnje da je optuženi opojnu drogu držao za sebe.

Ako se izvrši uvid u presretnute telefonske razgovore, što je učinio i sud u prvostepenom postupku, očigledno je da je optuženi ostvarivao svakodnevno veći broj telefonskih komunikacija, a u cilju pribavljanja i distribucije opojne droge, a što isključuje prigovor branioca da se opojna droga držala isključivo za vlastite potrebe od strane optuženog Inisa Bričić.

Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud na pravilno utvrđeno činjenično stanje, pravilno primijenio odredbe krivičnog zakona, kada je prihvatio pravnu kvalifikaciju tužioca da su radnjama optuženog I. B. u potpunosti ostvarena obilježja bića krivičnog djela Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koje je optuženi počinio u produženom trajanju, u vrijeme i na način opisan u tačkama 1. i 2. izreke presude.

Nema mjesta ni žalbenom prigovoru pogrešno utvrđenog činjenično stanja koje branilac optuženog vidi u tome da je prvostepeni sud pogrešno zaključio da je pronađena droga u količini od 5,343 grama namijenjena za prodaju. Na osnovu provedenih dokaza, koje je sud prihvatio, kako iskaza svjedoka, tako i materijalnih dokaza i presretnutih telefonskih razgovora između optuženog I. B. i većeg broja lica, da se zaključiti, a o čemu je već bilo govora, da je optuženi vršio nabavku i distribuciju droge, te da nema mjesta tvrdnji branioca da je optuženi drogu držao za

sebe, jer se radi o maloj količini, pa je logično da je istu i držao za vlastite potrebe. U prilog svojoj tvrdnji navodi stav da bi bila sasvim druga situacija da je kod optuženog pronađeno 500 grama Kokaina. Takva tvrdnja branioca je neuvjerljiva i kao što je ovaj sud već zaključio, u suprotnosti sa svim izvedenim dokazima, koje je sud koristio prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja, a koji upućuju na zaključak van razumne sumnje da je optuženi neovlašćeno držao opojnu drogu i da je istu stavljao u promet.

Ovaj sud smatra da prvostepeni sud, prilikom donošenja i obrazlaganja pobijane odluke, nije počinio propuste na koje se žalbom branioca optuženog Inisa Bričić neosnovano ukazuje, što bi ostavljalo mogućnost da se na argumentovan način dovodi u pitanje pravilnost prvostepene odluke, pa ti žalbeni razlozi nisu mogli biti ni prihvaćeni od strane ovog suda.

Razmatrajući pojedinačne žalbene razloge koje je u žalbi istakla branilac optužene A. B., advokat A. S.-D., ovaj sud je zaključio da pobijana presuda nije zahvaćena raznovrsnim povredama postupka i zakona, koje je branilac neargumentovano u žalbi isticala.

Analizirajući kako izreku, tako i obrazloženje odluke, ovaj sud smatra da izreka presude nije nerazumljiva, ni protivrječna razlozima presude. U presudi su dati svi razlozi o odlučnim činjenicama koji su jasni i uvjerljivi, a što isključuje prigovor branioca u tom pravcu. Nakon provedenog dokaznog postupka, prvostepeni sud je izvršio slobodnu ocjenu svih dokaza u smislu člana 15. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te cijeneći sve dokaze pojedinačno i u uzajamnoj vezi, a o čemu je ovaj sud već govorio i o tome je prvostepeni sud dao uvjerljive razloge. Nakon toga, sud je na pouzdan način utvrdio da je optužena A. B. počinila krivično djelo Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 33. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje se tereti, jer je optuženom A. B. umišljajno pomogla prilikom izvršenja krivičnog djela, a za koje ju je sud pravilno oglasio krivom.

Obrazloženje odluke u dijelu koji se odnosi na optuženu A. B. u potpunosti isključuje tvrdnju branioca da prvostepena presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Prvostepeni sud je ukazao na osnovu kojih provedeni, a prihvaćenih dokaza je došao do činjeničnog utvrđenja iz tačke 2. izreke presude i radnje koje je optužena preduzela, a kojim je ostvareno obilježje biće krivičnog djela za koje je oglašena krivom. Kad bi se prihvatila tvrdnja branioca da optužena nije znala da joj je suprug dao drogu prilikom pretresa, onda se neizostavno nameće pitanje zašto je istu odbacila od sebe, ako joj nije poznat sadržaj koji je odbacila. Optuženi I. B. je tvrdio da je drogu držao za vlastite potrebe i tu ni odbrana ne vidi ništa sporno, pa se onda teško može prihvatiti da optužena nije znala da njen muž nabavlja drogu.

Iz fotodokumentacije se da zaključiti da droga koju je optužena navedene prilike odbacila nije bila u kesi, kako to branilac tvrdi, pa da eventualno nije znala sadržaj kese, nego se radi o sedam manjih providnih kesica u kojima se vidi sadržaj istih, a što je prikazano na fotodokumentaciji, fotografije broj 8. i 9. sačinjenih o forenzičkom pregledu mjesta događaja, na kojima je prikazana unutrašnjost službenog vozila „Golf“ reg. broj 043-K-791. Tvrdnja branioca da optužena nije znala da se radi o opojnoj drogi, te da nije ni bilo nikakvog dogovora, odnosno unaprijed

datog obećanja da će optuženom pomoći prikriti izvršenje krivičnog djela, je krajnje neuvjerljiva, pa kao takva nije ni mogla biti prihvaćena. Branilac u potpunosti zanemaruje činjenicu da je u tom pravcu izvedeno niz dokaza i da je sud dao uvjerljive i adekvatne razloge u pogledu zaključka da je optužena počinila navedeno krivično djelo u vrijeme i na način opisan pod tačkom 2. izreke presude. Branilac u potpunosti zanemaruje činjenicu da su optužena A. B. i optuženi I. B. braćni drugovi i da su oboje bili prisutni prilikom vršenja pretresa, a što tvrdnju branioca da optužena praktično nije nikakve veze imala sa kritičnim događajem potpuno čini neuvjerljivom. Nasuprot takvoj tvrdnji branioca, tokom glavnog pretresa izvedeni su dokazi koji su u potpunosti rasvijetlili način izvršenja krivičnog djela opisanog pod tačkom 2. izreke presude.

Nema mjesta ni žalbenom prigovoru branioca optužene da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Nasuprot tvrdnji branioca, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, te pravilno zaključio da je optužena počinila krivično djelo za koje se tereti. Svi prikupljeni dokazi na koje je prvostepeni sud ukazao, kao i ponašanje optužene prilikom odbacivanja opojne droge, koju joj je njen muž dao, sa sigurnošću ukazuju da je optužena znala da se radi o opojnoj drogi koju joj je dao njen muž, pa je istu odbacila u namjeri da istom pomogne, a suprotna tvrdnja branioca je, kao što je već rečeno, neuvjerljiva i za ovaj sud neprihvatljiva, tim prije jer je izostao bilo koji dokaz u tom pravcu koji bi potvrdio navode branioca. Iako se žalbom branioca ukazuje i na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, branilac ne ukazuje koje su to nove činjenice ili novi dokazi koji ukazuju da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno, a kako je to propisano odredbom člana 299. stavom 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nije branilac u pravu kada tvrdi da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke povrijedio odredbu člana 33. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je optuženu oglasio krivom da je umišljajno pomogla I. B., to jest svom mužu, pri izvršenju navedenog krivičnog djela. Tačno je da je prvostepeni sud u izreci naveo da je optužena počinila krivično djelo Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 35. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako to i branilac pravilno primjećuje. Odredba člana 35. ukazuje na sadržaj krivice i kada ista postoji, dok član 33. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ukazuje na pomaganje prilikom izvršenja krivičnog djela. Ovaj sud smatra da se radi očiglednoj grešci prilikom upisivanja brojeva članova navedenog zakona, pa se tom propustu ne može dati značaj povrede krivičnog zakona, kako to branilac žalbom neargumentovano želi prikazati. U izreci odluke konstatovano je, ispod tačke 2. izreke presude, da je I. B. neovlašćeno radi prodaje držao supstance propisom proglašene opojnom drogom, a da je A. B. umišljajno pomogla I. B., što ukazuje da se optužena teretila za pomaganje izvršenja krivičnog djela, pa činjenica da je upisan član 35. umjesto člana 33. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kada se govori o pravnoj kvalifikaciji i postupanju optužene, ne može imati značaj povrede krivičnog zakona. I u obrazloženju odluke, na strani osmoj, predzadnji pasus, se ukazuje da je ponašanje optužene u datoj situaciji imalo za cilj prikrivanje izvršenja krivičnog djela, odnosno prikrivanja optuženog I. B., a što opet upućuje da je optužena počinila krivično djelo Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet

opojnih droga iz člana 232. stav 1., a u vezi sa članom 33. (pomaganje) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Kako je izostala adekvatna argumentacija u pogledu žalbenih razloga iznesenih u žalbi branioca optužene, žalba nije ni mogla biti prihvaćena kao osnovana.

Imajući u vidu žalbene osnove koje su u žalbama istakli branilac optuženog I. B. i optužene A. B., kao i razloge navedene u žalbama, a imajući u vidu prošireno dejstvo žalbe iz člana 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji propisuje da žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede krivičnog zakona podnesena u korist optuženog, sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je preispitao odluku i u tom dijelu.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivičnopravne sankcije koju će izreći optuženim, prvostepeni sud je u smislu člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne) vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti), a o čemu govori na strani devetog obrazloženja pobijane odluke. Cijeneći sve utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženih, kao naročito olakšavajuće u smislu člana 50. stav 1. tačka b. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je sud stekao uvjerenje da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, pa je primjenom člana 51. stav 1. tačka d. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženim I. i A. ublažio kaznu po visini i izrekao istu ispod zakonom propisanog minimuma, a koji za navedeno krivično djelo iznosi jednu (1) godinu. I ovaj sud je uvjerenja da će se izrečenom kaznom postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i sa aspekta specijalne i generalne prevencije, odnosno da će izrečena kazna djelovati na optužene da više ne čine krivična djela, a i na sve potencijalne izvršioce krivičnih djela da ista ne čine.

S tim u vezi, ne stoji ni žalbeni prigovor tužioca da je kazna koju je prvostepeni sud izrekao optuženom I. B., preblaga. Prvostepeni sud je dao adekvatne razloge kojima se rukovodio prilikom izbora vrste i visine kazne koju će izreći optuženom, a što prihvata i ovaj sud.

Kada je riječ o ranijoj osuđivanosti optuženog I. B., očigledno je da nije osuđivan za istovrsno krivično djelo, te da je od dana izricanja ranije presude prošao period od sedam godina, ali ipak prvostepeni sud je i to imao u vidu i tu činjenicu nije cijenio kao olakšavajuću okolnost u pogledu čega tužilac žalbom pokušava unijeti nejasnoću tvrdnjom da je nejasno da li je navedena činjenica utvrđena kao olakšavajuća ili otežavajuća. Ranija osuđivanost nikada ne može biti olakšavajuća okolnost, pa s tim u vezi ne može ni biti nikakve nejasnoće u tom pravcu, kako to tužilac neosnovano ukazuje.

Kad su u pitanju žalbeni osnovi tužioca izneseni u žalbi, koji se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, kao i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, ovaj sud je zaključio da su isti neosnovani i da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio propuste kojima bi se mogao dati karakter navedenih žalbenih povreda.

Na osnovu svih provedenih dokaza kako iskaza saslušanih svjedoka, tako i materijalne dokumentacije nije se van razumne sumnje moglo utvrditi, kako to i na strani desetoj pravilno zaključuje prvostepeni sud, da je optuženi R. N. počinio krivično djelo Neovlašćena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 232. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Tokom glavnog pretresa nisu izvedeni dokazi koji sa sigurnošću ukazuju da je optuženi dana 17.03.2011. godine u Orašju I. B. predao opojnu drogu ukupne mase 5,343 grama. To nisu mogli potvrditi ni policijski službenici N. O. i M. F., koji su saslušani tokom glavnog pretresa, kako to na strani desetoj navodi i prvostepeni sud. Bitna i odlučna činjenica da je optuženi predao drogu I. B. navedene prilike u Orašju nije potvrđena ni kroz jedan dokaz. Ta činjenica je ostala na nivou pretpostavke, a što svakako nije dovoljno da bi se sa sigurnošću mogla utvrditi krivica R. N.. Nesporno je da je opojna droga u navedenoj količini pronađena nakon što ju je A. B., I. supruga odbacila u službenom vozilu policije „Golf“, nakon što joj je Inis tu drogu predao, međutim, izostali su dokazi da je tu drogu upravo R. N. predao I.. Ovaj sud primjećuje da je u cilju dokazivanja krivice optuženog R. N. izostao kontinuitet u prikupljanju dokaza, odnosno provođenja posebnih istražnih radnji, jer je optuženi I. B. od momenta kada se razdvojio od R. mogao na bilo koji drugi način obezbjediti opojnu drogu ili preuzeti od nekog drugog lica ili je istu čak i posjedovao kod sebe, a sa R. se sastao zbog nekih drugih razloga.

Nesporno je da su se navedene prilike R. i I. sastali u Orašju, što su posvjedočili svjedoci N. O. i M. F., te da su navedena lica prije samog događaja imala ostvarene telefonske komunikacije, međutim, to za prvostepeni sud nije bilo dovoljno da bi se sa sigurnošću mogla utvrditi krivica i optuženog R. N.. Takav stav prvostepenog suda u pogledu dokazanosti bitnih činjenica prihvata i ovaj sud.

Prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i izveo pravilan zaključak da nije dokazano da je optuženi R. N. počinio krivično djelo za koje se tereti. Dokazi koji terete optuženog moraju biti utvrđeni na pouzdan način, isti moraju biti autentični i relevantni za utvrđivanje činjeničnog stanja i samo takvi dokazi mogu biti pravno valjana osnova za utvrđivanje krivice optuženog. O svemu tome, po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je vodio računa, pa je kod utvrđenog stanja kao u spisu pravilno postupio kada je optuženog na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se tereti. O svemu tome u obrazloženju odluke prvostepeni sud je dao uvjerljive i logički prihvatljive razloge, koje i ovaj sud u potpunosti prihvata, a što isključuje prigovor tužioca da obrazloženje odluke ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

U cilju dokazivanja osnovanosti žalbenih razloga, tužilac analizira presretnute telefonske razgovore optuženog I. B. sa N., pa sa aspekta analize navedenog želi ukazati da je praktično sve nesporno i očigledno da je optuženi R. N. navedene prilike predao opojnu drogu optuženom I. B.. Ukoliko bi se prihvatila tvrdnja tužioca kao tačna da je navedene prilike u Orašju R. predao I. opojnu drogu, onda se otvara pitanje zašto policijski službenici koji su vršili praćenje navedene dvojice optuženih, N. O. i M. F., nisu u tom momentu izvršili pretresanje navedenih lica s ciljem pronalaska opojne droge, kojom radnjom bi praktično bio postignut dupli efekat u pogledu prikupljanja dokaza koji terete i I. B., a i optuženog R. N..

Svjedoci O. i F. su potvrdili samo da je R. predao nešto u vrećici I. B.. S tim u vezi, na osnovu pretpostavke da je R. N. predao opojnu drogu I. B., nije se mogla zasnovati krivica optuženog R. N..

Na strani četvrtoj, drugi pasus žalbe tužilac analizira činjenice vezane za događaj od 17.03.2011. godine, odnosno telefonsku komunikaciju B.-N., a potom konstatuje da se prvostepeni sud ne osvrće na komunikacije iz transkripta koje je prihvatio kao vjerodostojnu materijalnu dokumentaciju, a koja nesumnjivo indicira da B. i N. redovno razmjenjuju novac, te da je to moralo dovesti do drugačije odluke u pogledu optuženog N.. Indiciranje, a ni pretpostavljanje ne mogu imati značaj pouzdano utvrđene odlučne činjenice, pa se na istima ne može ni zasnovati odluka o krivici u konkretnom slučaju optuženog R. N..

Žalbama branilaca optuženih I. B. i A. B., kao ni žalbom tužioca i razlozima koji su u žalbama navedeni, nije na argumentovan način dovedena u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke, niti je žalbene osnove pratila adekvatna argumentacija, podnesene žalbe nisu ni prihvaćene od ovog suda.

Budući da nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbama, ovaj sud je na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbe branilaca optuženih i tužioca odbio kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić